

EUROOPAN PARLAMENTTI

2009 - 2014

Budjettivaliokunta

6.5.2010

TYÖASIAKIRJA

Eurooppa 2020 -strategian rahoittamisesta finanssikriisistä huolimatta

Budjettivaliokunta

Esittelijä: Alain Lamassoure

DT\815212FI.doc

PE441.166v01-00

FI

Moninaisuudessaan yhtenäinen

FI

Parisenkymmentä EU-maata ei enää täytä vakaus- ja kasvusopimuksen kriteerejä. Useilla niistä alijäämä on yli 10 prosenttia bruttokansantuotteesta ja joillakin valtion velka on yli 100 prosenttia. Kaikki unionin julkiset yhteisöt joutuvat tekemään säästösuunnitelmia tavalla, johon ei ole tarvinnut turvautua sitten viime sotien. Miten tällaisessa tilanteessa pystytään rahoittamaan unionin kannalta välttämättömät toimet ja Lissabonin sopimuksen tullessaan tuomat uudet toimivaltuudet sekä sen lisäksi vielä EU 2020 -strategian yhteiset tavoitteet?

Tämä uusi tilanne tarjoaa mahdollisuuden **aivan uudenlaiseen keskusteluun jäsenvaltioiden talousarvioiden ja unionin talousarvion välisistä suhteista**. Tässä asiakirjassa on tarkoitus tuoda esiin joitakin tähän liittyviä seikkoja.

I. Yhteisön talousarvion jäädyttäminen ja sen seuraukset

1. Unionin toimintalinjojen rahoitus on umpikujassa. Koska unionille ei ole perussopimusten määräyksistä huolimatta annettu todellisia omia varoja, jäsenvaltiot ovat valitettavasti unionin ainoita verovelvollisia: unionin talousarviosta 80 prosenttia rahoitetaan jäsenvaltioiden talousarvioista saaduilla varoilla. Tämä perustaltaan epäyhteisömäinen järjestely tarjoaa valtiovarainministereille luonnollisen yllykkeen vaatia oman osuuden "oikeudenmukaista palauttamista". Näin ollen kahdenkymmenen vuoden jälkeen ja unionin toimivaltuuksia merkittävästi lisänneistä neljästä uudesta perussopimuksesta ja unionin "köyhien" jäsenten määrän kaksinkertaistaneista kolmesta laajentumisesta huolimatta unionin talousarvio on vieläkin yksi prosentti bruttokansantuotteesta eli neljänneksen vähemmän kuin vuonna 1988 päätetty enimmäismäärä. Jäsenvaltioiden parlamenteilla on puolestaan entistä enemmän vaikeuksia ymmärtää, miksi jäsenvaltioiden olisi korotettava omia verojaan tai otettava lisää velkaa rahoittaakseen toimintalinjoja, joista päätetään muualla ilman niiden hyväksyntää.
2. Mutta juuri nyt Eurooppa ei voi enää laihduttaa. Lissabonin sopimuksen mukaisesti Ashtonin alaisuuteen perustetaan unionin diplomaattikunta, joka hoitaa yhteistä politiikkaa ja tarvitsee hallintoonsa ja toimintaansa vähimmäismäärärahat. Perussopimuksessa myös lisättiin unionin toimivaltuuksia energia-, tutkimus-, avaruuspolitiikan ja maahanmuuton aloilla. Ilman rahaa rukkaset on parasta lyödä heti naulaan. Vieläkin vakavampaa on, että jo useita vuosia sitten päätetyt tärkeät ja mittavat teollisuusohjelmat, kuten Galileo-satelliittiverkosto (eurooppalainen GPS) ja kansainvälinen fuusioenergian tutkimuskeskus, ITER, ovat keskeytysuhan alla, jos ne eivät saa lisärahoitusta. EU 2020 -strategian alustavassa muotoilussa esitetään vihreän kasvun ja tietotalouden nimissä useita muita tämäntyyppisiä ohjelmia.
3. Kaikesta huolimatta hallitukset löytävät kriisitilanteessa välineitä Euroopan tasolla päätettyjen uusien politiikkojen rahoittamiseen. Viimeisimmässä Eurooppa-neuvoston kokouksessa päätettiin ohimennen myöntää vuodesta 2010 lähtien vuosittain 2,4 miljardia euroa kehitysmaille ilmastonmuutoksen torjuntaan. Tämä määrä kerätään jäsenvaltioilta tavanomaisista yhteisön jakoperusteista poikkeavien ad hoc - jakoperusteiden mukaisesti. Samalla tavalla Kreikalle annettava tuki rahoitetaan tiettyjen valtioiden myöntämistä lainoista turvautumatta yhteisön talousarvioon tai edes käyttämättä välittäjänä yhteisön rahoituslaitoksia kuten EIP:tä.

4. Syyt ovat ymmärrettäviä: koska maksajina tai takaajina ovat joka tapauksessa jäsenvaltioiden veronmaksajat, miksi kierrättää rahaa unionin talousarvion kautta? **On kuitenkin olemassa erittäin yksinkertainen keino välttää turvautumista jäsenvaltioiden talousarvioihin: unionille voitaisiin antaa uudet omat varat.** Parlamentin 29. maaliskuuta 2007 antamassa päätöslauselmassa tarkasteltiin tätä pitkään kiellettyä aihetta ensimmäisen kerran. Sen jälkeen ympäristönsuojelu ja finanssikriisin torjunta ovat johtaneet todelliseen julkista rahoitusta koskevaan ideakilpailuun. Kaikilla ideoilla on yksi yhteinen rajoite: varat aiotaan kohdistaa joko kansallisiin talousarvioihin tai hypoteettiseen maailmanlaajuiseen rahastoon, ei koskaan unionin talousarvioon, joka on Euroopan poliittisen keskustelun musta aukko.
5. Päätöksen asiasta tekevät hallitukset. Jos ne näkevät parhaaksi kieltää kaikki uudet menot ja verot selvittääkseen kriisistä, unioni ei voi muuta kuin seurata perässä. Mutta jos ne katsovat, että on käynnistettävä uusia budjettialoitteita, unionin on oltava siinä mukana.
6. Täytyy palauttaa mieliin, että talousarvio mittaa kaikkialla todellista solidaarisuutta. Sen lisäksi unionin talousarvio mittaa sen rahoitukseen osallistujien luottamusta yhteiseen tulevaisuuteen eli "perheen" sisäistä yhteishenkeä. **Kun budjetille asetetaan katto, samalla asetetaan katto luottamukselle Eurooppaan ja katkaistaan eurooppalaisten välinen solidaarisuus.** Tuskastuttavat väittelyt Kreikalle annettavasta avusta ovat valitettavasti vain yksi surullinen esimerkki tästä.

II. Yhteisen eurooppalaisen ratkaisun jäsenvaltioiden talousarvioille tuoma etu: "eurooppalainen voitonjako"

7. Eurooppalainen näkökulma voi auttaa jäsenvaltioita selviytymään kriisistä ehjin nahoin, tasapainottamaan talouksiaan sekä maksimoimaan tehokkuuden.

Pohjimmiltaan kyse on yksinkertaisesti toissijaisuusperiaatteen soveltamisesta rahoitusosalalla. Aina kun unioni käyttää toimivaltaa jäsenvaltion puolesta, siitä ei saa koitua uusia julkisia menoja veronmaksajien maksettavaksi vaan sen on päinvastoin vähennettävä kokonaiskuluja. Näinhän toimivat suuret teollisuusyritykset **yhdistäessään palveluja mittakaavaetujen toivossa.**
8. On siis kaksi tapaa perustaa unionin uusi ulkoisen toiminnan yksikkö. Välivaihtoehtoja on paljon alkaen 28. diplomaattiverkon luomisesta nykyisen 27 kansallisen verkon yhdistämiseen yhdennetyksi eurooppalaiseksi yksiköksi. Kaikkien jäsenvaltioiden edustus Washingtonissa tai Pekingissä on ymmärrettävää, mutta neljä Euroopan unionin jäsenvaltion edustustoa unionin edustuston lisäksi Botswanassa – siinä on vähintään kolme liikaa. Sama koskee konsulipalveluja. Schengenin sopimusten ja unionin perussopimusten mukaisesti konsuliyhteistyö hoidetaan periaatteessa ilman rajoja jäsenvaltioiden kesken.
9. Diplomaatti- ja konsulipalveluissa säästöt ovat suhteellisen vähäisiä, mutta muilla aloilla ne voivat olla paljon suurempia. Samantyyppisiä toimivaltuuksia voidaan siirtää Brysseliin tai pelkästään toimien systemaattisella vertailulla voidaan välttää päällekkäisyyksiä. Esimerkiksi tutkimusalalla unioni osoittaa joka vuosi huomattavan määrän, noin 8 miljardia euroa, puiteohjelmaan. Sen lisäksi jäsenvaltiot maksavat omia

menoja, joista suurin osa päätetään tietämättä, mitä naapureissa tapahtuu, jolloin syntyy tarpeetonta päällekkäisyyttä ja kilpailua. Sama koskee kehitysapua. Kansallisten budjettien summat nousevat kymmenkertaisiksi verrattuna unionin talousarvioon. Myös Euroopan kehitysrahaston hallitusten välinen talousarvio on kaksinkertainen siihen verrattuna. Paikan päällä jäsenvaltioiden edustajat ja komission eri yksiköiden edustajat toimivat toisistaan tietämättä ja kilpailevat keskenään. Tästä kärsii asioiden moitteeton hoito ja vielä enemmän hyvä diplomatia. Tällaista tuhlausta ei voida enää näinä laihojen lehmien aikoina sallia.

10. Tätäkin lupaavampi tabu ovat puolustusasiat. Euroopan unionin ja Naton, jonka roolia amerikkalaiset ystävämme jatkuvasti korostavat, toiminta on usein vaarassa olla päällekkäistä, mikä on kerrassaan naurettavaa ottaen huomioon kansallisten asevoimien välisen runsaan redundanssin. Maidemme 27 armeijassa on yhteensä 2 miljoonaa asevelvollista. Näistä alle 5 prosenttia pystyy tositoimiin eli taistelemaan. Miten voidaan vuonna 2010 perustellusti koota yhteen joukko näin sekalaisia voimavaroja – joskus moderneja, joskus aikansa eläneitä, mutta aina liiallisia –, joista aiheutuvat kustannukset ovat kohtuuttomia suhteessa tehokkuuteen, jota sitäkään ei koskaan mitata? Afganistanin näyttämö on julma osoitus kaikkien Naton jäsenten sotilaallisten valmiuksien todellisesta mittakaavasta.
11. Kylmän sodan päättymisestä on kaksikymmentä vuotta. Rauhan mukanaan tuomat edut on hyödynnetty vain osittain. Atlantin tällä puolen ei ole tehty "eurooppalaista voitonjakoa". Ennennäkemätön taluskriisi, joka koskee jokaista jäsenvaltiota, tarjoaa ainutlaatuisen tilaisuuden toimia lopultakin terveen järjen ja julkisen mielipiteen odotusten mukaisesti (mielipidetutkimusten mukaan kaikkialla mantereellamme hyväksytään yhteisten puolustusvoimavarojen käyttöönotto) noudattaen sotilaallisten asiantuntijoiden neuvoa, kun kahdenkymmenen vuoden ajan on vältetty kansainvälisen yhteistyön vaatimuksia, ja jakaa tehtävät Naton ja eurooppalaisten kesken Euroopan modernin puolustusrakenteen edistämiseksi. Ainoastaan todellinen eurooppalainen yhteistyö antaa meille mahdollisuuden säästää huomattavasti puolustusmenoista turvallisuudesta tinkimättä.

III. Unionin politiikkojen rahoituksen monimutkainen luonne

12. Päinvastoin kuin voisi ajatella, unionin talousarvio ei suinkaan ole ainoa väline yhteisön politiikkojen ja yhteisiin eurooppalaisiin tavoitteisiin liittyvien toimien rahoittamiseksi. **On olemassa seitsemän tulonlähdettä, jotka kaikki toimivat eri sääntöjen mukaisesti.**
13. Varsinainen *unionin talousarvio* hyväksytään Lissabonin sopimuksen jälkeen neuvoston ja parlamentin välisellä sopimuksella erityisen yhteispäätösmenettelyn mukaisesti. Vuonna 2010 talousarvio nousi 123 miljardiin euroon. Vuodesta 1998 lähtien vuotuisesta talousarviosta päätetään monivuotisessa kehyksessä, jossa menot luokitellaan viiteen eri luokkaan. Tämänhetkinen kehys on annettu vuosiksi 2007–2013 ja sille tehdään vuonna 2010 välitarkistus.
14. *Euroopan kehitysrahastosta (EKR)* rahoitetaan tukea AKT-valtioille. Se on valtioiden välinen rahasto, mutta Euroopan parlamentin kohtalaisen tiukan poliittisen valvonnan alla. Kaikki ovat yhtä mieltä siitä, että se olisi jossain vaiheessa otettava osaksi unionin talousarviota, mutta kukin puheenjohtajavaltio luopuu omalla vuorollaan ripeästi tästä

hankkeesta. Rahoituksen jakoperusteet jäsenvaltioiden kesken poikkeavat unionin rahoituksen jakoperusteista, eikä niistä kannata neuvotella uudelleen ennen kuin unionin rahoitusta tarkastellaan kokonaisvaltaisesti uudelleen.

15. Hallituksilla on tapana suosia menettelytapaa, johon ne turvautuivat siihen lähes salaa maaliskuun 2010 Eurooppa-neuvostossa päättäessään kehitysmailla ilmastonmuutoksen torjuntaan luvatus EU-tuen rahoittamisesta. EKR:oon verrattuna kyse ei ole kuitenkaan rahastosta, jolla olisi vielä oma peruskirja ja toimintasäännöt ja jota valvottaisiin demokraattisesti. Hallitukset yksinkertaisesti sopivat keskenään tuen periaatteesta ja määrästä ja sen jakautumisesta jäsenvaltioiden kesken unionin talousarvioon turvautumatta.
16. *Jäsenvaltioiden viralliset maksusuudet unionin politiikkojen tai instituutioiden rahoittamiseksi.* Tämä tapaus on varsin laaja ja heterogeeninen. Siihen sisältyvät seuraavat:
 - kansallinen yhteisrahoitus unionin ohjelmille päätösten mukaisesti: mm. rakennerahastot, koheesiopolitiikka, tutkimuksen puiteohjelma.
 - kansallinen rahoitus, jolla täydennetään unionin ohjelmia tai jota unionin ohjelmat täydentävät; esimerkkejä tästä ovat ESA:n avaruusohjelmien rahoitus tai suurin osa erillisvirastojen toimista.
 - menot, joihin jäsenvaltiot ovat sitoutuneet toimiessaan unionin rinnalla, muodostavat yhden kategorian: rauhanturvaoperaatioissa, joiden siviilimenot maksetaan unionin talousarviosta asianmukaisten menettelyjen perusteella, kukin jäsenvaltio kantaa vastuun omista sotilaallisen toiminnan menoistaan; sivumennen sanottuna tällaisiin operaatioihin mukaan tulevat valtiot ovat maksumiehinä kahdesti (osuus omasta talousarviosta ja osuus yhteiseen talousarvioon) puhumattakaan ihmishenkien menetyksistä; tällä alalla unionin solidaarisuudelle olisi tilaa.
17. *Kansalliset menot, joilla edistetään yhteisten eurooppalaisten tavoitteiden toteutumista.* Tämä on epäilemättä suurin luokka, mutta myös vaikein kuvata tarkasti. Yhteisillä eurooppalaisilla tavoitteilla tarkoitetaan aloja, joilla oikeudellinen ja taloudellinen toimivalta on pääosin kansallisella tasolla, mutta joilla jäsenvaltioiden tavoitteet ovat samoja: parhaita esimerkkejä tästä ovat Lissabonin strategia, energia- ja ilmastosuunnitelma sekä unionin turvallisuusstrategia.
18. Näiden menojen yksilöinti ja arvioiminen on kuitenkin tärkeää kahdesta syystä. Koska unionin talousarviota on äärimmäisen vaikea kasvattaa, tämä on ainoa keino varmistaa, että sen tärkeimmät tavoitteet pystytään varmistamaan. Lisäksi näiden varojen asianmukainen käyttö johtaa demokraattisen valvonnan ongelmaan eli koordinoitioongelmaan kansallisten parlamenttien, joilla varat ovat käytössään, ja Euroopan parlamentin, jonka tehtävä on seurata tavoitteiden toteutumista, välillä.
19. *Jäsenvaltioille aiheutuvat menot, kun unionin kansalaiset hyödyntävät niiden julkisia palveluja.* Ongelma on todella uusi ja sitä ei ole koskaan tutkittu unionin tasolla. Viisi vuotta sitten tuomioistuimen Watts-asiassa antama tuomio laukaisi kuitenkin reaktion: tuomioistuin velvoitti Yhdistyneen kuningaskunnan julkisen terveydenhuoltojärjestelmän (NHS) maksamaan ranskalaiselle sairaalalle brittikansalaisen hoidosta aiheutuneet kirurgikulut,

koska tämä ei saanut asianmukaista hoitoa omassa maassaan. Tämä "terveysmatkailuun" oikeuttava päätös oli sellainen, että Espanja, jonka sairaalapalvelut ovat erityisen paljon naapurimaiden kansalaisten käytössä, vastusti kaavaillun direktiiviehdotuksen eteenpäin viemistä. Mutta ongelmaa ei voida ikuisesti kiertää, etenkin, kun se ei rajoitu terveydenhuoltoalalle. Unionin lainsäädännöstä poistetaan vastedes resursseihin liittyvät ehdot, joilla Euroopan kansalaisen olisi perusteltava oleskelunsa toisessa EU:n jäsenvaltiossa, joten jäsenvaltioiden on neuvoteltava keskenään – kahdenkeskisesti, monenkeskisesti tai unionin tasolla – sosiaaliturvakustannusten jakamisesta. Jonkinlainen selvitysyhteisö on epäilemättä tarpeen. Asiaa täytyy pohtia ja sovitella ennen kuin tapauksien määrä kasvaa valtavaksi.

20. *EIP:n lainat.* Näistä rahoitetaan yhteisön hankkeita usein eurooppalaisten rahastojen täydennyksenä. Instituutio luotiin Rooman sopimuksella, mutta sen ainoita osakkaita ovat jäsenvaltiot. Se rahoittaa huomattavan osan Brysselissä päätettyjä investointeja. Sen tehtävä korostuu entisestään, kun kukkaronnyörejä muuten kiristetään.
21. Nyt on olemassa *uusi lainatyyppe, jossa tietyt jäsenvaltiot myöntävät lainoja rahoitusvaikeuksissa oleville toisille jäsenvaltioille.* Perussopimuksessa määrättiin unionin tukimekanismista jäsenvaltioille, jotka ovat poikkeuksellisissa vaikeuksissa (122 artikla). Kreikan kriisin jälkeen tietyt hallitukset voivat myöntää julkisia lainoja jopa euromaalle tapauskohtaisesti päätettyjen jakoperusteiden mukaisesti. Kansalliset parlamentit vahvistavat päätöksen oikeudellisesti ja poliittisesti, mutta koska on kyse eurooppalaisesta solidaarisuudesta ja euroalueen toiminnasta, niiden toimet eivät ole poissulkevia Euroopan parlamenttiin nähden. Jälleen yksi uusi ala, jolla parlamenttien välinen yhteistyö on mahdollista.

IV. Koordinoituväline: parlamenttien välinen konferenssi

22. Budjettikysymyksissä laajimmalle levinnyt parlamentaarinen käytäntö euroalueella on erottaa toisistaan suuntaviivoja koskeva keskustelu (jota käydään yleensä keväällä) ja varsinainen äänestys (syksyllä).
23. Miksei **kansallisia parlamenteja voida kutsua kunkin valtion omia suuntaviivoja koskevaa keskustelua ennen yleiseen keskusteluun?** Se voitaisiin järjestää videokonferenssin muodossa, joka olisi osanottajille helpompaa ja herättäisi kansallisen lehdistön huomion.

Tällaisesta keskustelusta koituisi kolme huomattava etua:

- Keskustelun olisi perustuttava yhteisiin taloudellisiin perusolettamuksiin, kuten BKT-ennusteet, korkokannat, euron kurssi, öljynhinta jne., joiden olisi oltava identtisiä. Tämä olisi merkittävä edistys nykyiseen käytäntöön nähden, jossa kukin valitsee itselleen sopivat ennusteet.
- Talousarvion suuntaviivoista olisi avattava kansallinen keskustelu, jossa otetaan huomioon eurooppalainen ulottuvuus ja kunkin kumppanin näkökulma, ja tämä suojaisi huomattavasti taipumukselta käpertyä sisäänpäin.
- Tarjolla olisi todellinen tilaisuus tehdä keskinäinen yhteenvedo ja vertailu tavasta, jolla kukin maa kunnioittaa eurooppalaisia sitoumuksiaan, oli sitten kyse vakaus- ja kasvusopimuksesta tai EU 2020 -strategiaan liittyvistä toimintalinjoista, ilman muita

sanktioita ja kannustimia kuin toisten osapuolten näkökanta.

24. Lissabonin strategiassa keskeistä oli kansallisten vertailujen tekeminen. Hallitukset kuitenkin vastustivat yksittäisten jäsenvaltioiden tulosten avointa julkaisua, mikä ei olisi imarrellut eräitä itserakkaita kansakuntia. Tämä vertailu on kuitenkin olennaisen tärkeä väline. Parlamenttien liikekannallepano on paras tae siitä, että media tiedottaa asiasta laajasti.
25. Tällainen keskustelu olisi ensimmäinen askel järjestettäessä eurooppalaisten toimintalinjojen rahoituksen jakautumista unionin talousarvion, kansallisten talousarvioiden ja EIP:n tyyppisten rahoitusmuotojen kesken. Samalla se olisi tilaisuus pohtia, miten voitaisiin kehittää yhteisrahoitettujen toimien todellista demokraattista valvontaa.
26. Konkreettinen esimerkki tästä on, kun unioni osallistuu rauhanturvaoperaatioon. Lissabonin sopimuksen mukaisten vahvistettujen valtuuksien nojalla korkea edustaja koordinoi asevoimien toimia, jotka vapaaehtoiset jäsenvaltiot maksavat, jäsenvaltioiden välisen yhteistyön muotoja sekä mukana olevien komission eri yksiköiden yhteistyömuotoja. Tarvittaessa korkea edustaja voi keskeyttää tukineuvottelut ja jopa komission aloittamat kauppaneuvottelut konfliktin yhden osapuolen kanssa. Unionin toiminta voi vastedes olla globaalialia. Sitä on näin ollen valvottava ja arvioitava kokonaisvaltaisesti. Tällä hetkellä eivät kansalliset parlamentit eikä myöskään Euroopan parlamentti siihen kykene. Kaikkia rajoittaa omien varojen käyttöön liittyvät visiot.
27. Toinen esimerkki on luonnonkatastrofien määrän voimakas kasvu, jonka vuoksi komissio on tutkinut unionin pelastuspalvelujoukkojen luomista. Komissio jatkaa asian tarkastelua. Myös tältä osin kansalliset voimavarat sekoittuvat unionin voimavaroihin ja kysymys kuuluu, kuka valvoo mitä?
28. Jos jäsenvaltiot ryhtyvät yhteistyöhön jollain alalla, on löydettävä keino yhdistää kansallisten parlamenttien valvonta unionin katsantokantaan.

V. Tähtäimessä eurooppalainen rahoitusalan konferenssi

29. Kriisin jälkeinen kiire johtaa luonnollisesti tiettyihin käytännön aloitteisiin ilman että niistä käydään yleisiä neuvotteluja. Nämä ovat kuitenkin pian välttämättömiä, ettei kietouduttaisi eri rahastojen, mekanismien, sopimusten, jakoperusteiden jne. verkkoon hallitsematta niiden käyttäjiä ja ilman mitään poliittista tai tiedotusvälineiden valvontaa.
30. Taloudellisen aseman myöntäminen unionille on pitkällisten ja monimutkaisten neuvottelujen tulos ja poliittisesti erittäin vaikeaa. Mutta kokemuksesta tiedämme, mikä on metodi, jolla unionin monimutkaisia puitteita hallitaan: valmistelukunta, johon kokoontuvat kansallisten hallitusten ja parlamenttien edustajat sekä yhteisön toimielinten edustajat.
31. Belgian edellisellä puheenjohtajakaudella tehtiin aloite Euroopan tulevaisuutta käsittelevän valmistelukunnan perustamisesta ja sen toimeksiannon hyväksymisestä. Työ kesti yli kymmenen vuotta, nyt unionilla on uudet toimielimet. **Belgian tulevalle puheenjohtajakaudella voitaisiin kutsua koolle eurooppalainen rahoitusalan**

konferenssi vastaavalla kokoonpanolla. Sen tehtävänä olisi ehdottaa poliittista kokonaisvaltaista sopimusta tehtävien jaosta kansallisten ja unionin talousarvion kesken, eurooppalaisten toimintalinjojen rahoittamisesta, unionin talousarviovoimavarojen järjestelystä sekä tämän kaiken demokraattisesta valvonnasta.